

VI. 5. POUČENÍ

Beta: „Co odpovíte, Adame?“

Adam (zaujímá postoj zkušeného řečníka *spíše musí začít nejistě, protože dospěl ke krutému poznání, že jeho počáteční představa ideálního světa jej naprosto zklamala*): *Během první věty jen pomalu popojde, mluví zklamaně, smutně.* „Domníval jsem se, že svět, ve kterém žiji, je záhubou všeho civilizovaného. *Zase se začíná rozohňovat, má novou vizi. Vystoupí na vyšší rovinu.* Ale civilizace není jen o *(tato vazba je zde záměrně, Michale?)* vysokých kulturních hodnotách a osvícení! Nyní to už chápu, nyní vidím, že skutečná civilizace potřebuje i to nízké! – *Když se to podaří, mohl by každou rukou obejmout jednoho šotka.* – *S následující větou sejde na nižší rovinu a podívá se dolů na diváky v první řadě, ukáže na ně.* A čím níž, tím líp! *Toto souvětí říká do očí BetaGammě, ti však nehnou brvou.* Protože co je komplikované, nemusí být ještě lepší, a být moudrý neznamená nutně být i šťastný! *Doprostřed na kraj vyšší roviny, rozhodně, přiznává se a hlásí se k tomu.* Ano! Chci zpátky smajlíky a hloupé seriály! *2 kroky doleva. Eva si zakryje obličej rukama.* Chci si založit profil na Facebooku! Chci víc než to! *Jde ke stolu...* Chci se dát zmrazit a chci se probrat v době, kdy zavládne nekonečná blbost! ... *gesto jako „a basta“!* Anebo ať se vůbec nezbudím! *Chystá se lehnout si, ale všimne si Evy, rychle přeběhne k ní:*

(k Evě) Evo, pojdte se mnou. *Pohládí ji po rameni.* Dobře vím, že tu nejste šťastná. *Rozhňevaně k divákům – oni za to můžou!* Jak byste mohla, vždyť tento svět zná štěstí jen jako definici ve slovníku. *Vrací se k ní.* Vy to víte, věděla jste to celý život! Pojdte se mnou a já vám ukážu, že *naléhavě, upřímně, proctitěně* štěstí a láska jsou víc, než jen pojmy! *Podává jí ruku.* Evo, má drahá, půjdete se mnou?“

Eva vlepí Adamovi facku. Tentokrát ale ne z pohoršení, spíš z princip. Tj. otočí se k němu, podívá se na něj, sklopí hlavu, dá nevýraznou facku a pomalu a zcela lhostejně odchází beze slova pryč.

Adam (mne si tvář): „Tak ať to máme za sebou.“

Šotci se chápou Adama, přivádí jej Adam přichází ke stolu, lehá si, šotci jej obřadně zmrazí a přikryjí prostěradlem. Pak odcupitají pryč, cestou berou mrtvolu Alfy. Oba správci si stoupnou k Adamovu stolu stejně jako na začátku – Gamma na místě Alfy.

Beta: „Ptám se. Je nějaká pravděpodobnost, že tam, kam míří, skutečně bude šťastnější?“

Gamma: „Taková úvaha nemá žádné opodstatnění.“

Beta: „*Nejspíš nemá. Nyní přejdou dozadu jako v I. 2. Gesto zamýšlení.* A my? Přinesl naší obci tento incident nějaký prospěch?“

Gamma: „Na první pohled se zdá, že ne.“

Beta: „Avšak zvažme. Nyní víme, že probudit jej nám nepřineslo nic, kromě toho, že nyní víme. *Na Michala: Nebylo by lepší připsat následující větu Gammovi, ať se na dedukci podílejí oba? Poslední tři repliky by si pak prohodili.* A to, že *nyní víme, nás činí zase o něco moudřejší.*“

Gamma: „A tím to celé končí? Consummatum est?“

Beta: „Ano.“

Beta odchází, Gamma chvíli mešká a zamýšleně poklepává prsty na Adamův stůl. – To se ke Správci nehodí, pokud se nemá naznačit, že Gamma není tak dobrý a spolehlivý jako Alfa. Jestli není toto autorův záměr, odejdou stejně jako na konci I. 2.

Gamma: „Jistě.“

Gamma odchází. A na šotcích bude, aby divákům vysvětlili, že je konec:-).

(konec)

Adamovo velké zmoudření a malé rozšíření vědomostí Obce.